

תפ"ח (מרכז) 27344-05-11 - מדינת ישראל נ' ח א צ

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (מרכז) 27344-05-11 - מדינת ישראל נ' ח א צ, תק-מח 2014(1), 2487(16/01/2014)";
{p.IDHidden{display:none

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

16 ינואר 2014

תפ"ח 27344-05-11 מדינת ישראל נ' ח א צ
(עציר)

כב' השופטת רות לורך [אב"ד]
כב' השופט צבי דותן
כב' השופטת עירית וינברג-נוטוביץ

מדינת ישראל

נגד

ח א צ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רחל אבישר ועו"ד יעל עצמון

ב"כ הנאשם עו"ד נחמן בטיטו ועו"ד גיא אבנן

הנאשם באמצעות שב"ס

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירות שפורטו בשני אישומים.

באישום הראשון הורשע הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בן משפחה לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין + סעיף 329(ב) לחוק, כלפי אשתו דאז (להלן: "י.י.") ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין כלפי אחותו (להלן: "א.א."), עבירות שבוצעו ביום 24.9.10.

עמוד 1

על פי ממצאי הכרעת הדין: ביום 24.5.10 עזבו י. וא. את ביתן ב, שם התגוררו י. והנאשם וחמשת ילדיהם והן חזרו לביתן רק בחודש יוני 2010; י. וא., שהיו בידידות קרובה, עזבו את הבית לאחר שהנאשם נישא נישואים שניים לאחרת וי. נפגעה מכך;

ביום 24.9.10, בשעה שי. וא. היו בסלון הבית, כשי. בשבוע ה-28 להריונה, פנה אליה הנאשם ואמר שהן עשו משהו לא טוב ושלא יחשבו שאין עונש על כך ובהמשך שלף אקדח וירה מספר יריות לעבר רגליה של י. ולעבר רגליה ומפשעתה של א.. כתוצאה מכך לי. נגרמו פצעי ירי בשתי רגליה ואילו א. איבדה את הכרתה, פונתה לבית החולים במצב קשה ועברה שני ניתוחים.

הנאשם ירה בשתיים משום שסבל מהשפלות ופגיעה בכבודו עקב היעדרותן וכן כדי להענישן על ההיעדרות, באופן שישיב לעצמו את כבודו האבוד;

2. באישום השני הורשע הנאשם בעבירה של רצח י. בכוונה תחילה, ביום 5.4.11.

על פי ממצאי הכרעת הדין: בעקבות האירוע נשוא האישום הראשון, עברה י. להתגורר בבית הוריה למשך כ-3 חודשים ובהמשך, בהתאם לסידורים שתאמו בני המשפחה עם הנאשם, היא שבה להתגורר עם ילדיה בבית, ללא הנאשם, כאשר הוא התגורר בסמוך בבית אחר במתחם של בני משפחתו. כתב האישום פרט את הסידורים והשינויים במבנה הבית, שנועדו להגן על י.;

בחודשים מרץ ותחילת אפריל 2011, נהג הנאשם לאיים על י. כי הרסה את חייו ועליה למות; ביום 5.4.11 לפנות בוקר, פתחה י. את דלת הכניסה המקורית ויצאה דרך האסכורית שחסמה את היציאה, לעבר אזור ביתו של הנאשם. הנאשם פגש בה והוביל אותה לשטח פתוח בסמוך לבית הקברות ב ושם ירה בה לפחות 14 קליעים בגב, בכתף ובראשה, פגיעות שגרמו למותה;

הרקע והמניע לרצח הינו העובדה שהירי לעבר י. וא. בארוע הראשון לא הפסיק את ההשפלות והקללות שספג הנאשם מהסביבה ועל כן הוא ביצע את המצופה ממנו להגן על כבודו על פי מנהגי החמולה.

3. באשר לאישום השני, משהורשע הנאשם בעבירת רצח, יש להטיל עליו מאסר עולם כמתחייב מסעיף 300(א) לחוק העונשין.

על כן, כל שנותר לקבוע בגזר דין זה, הוא מהו העונש הראוי בגין העבירות נושא האישום הראשון והיחס בין עונש זה לבין עונש מאסר העולם.

עתירת ב"כ המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה עותרת לקבוע כי האירוע נושא האישום הראשון. מורכב משני אירועים נפרדים, פגיעה בשתי נפגעות שונות וכי מתחם העונש הראוי בגין כל עבירה כלפי כל אחת מהקורבנות נע בין 14 ל-16 שנים מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה ציינה כי על פי מבחני הפסיקה, המבחן הצורני-פיזי והמבחן המהותי של האינטרס המוגן, מדובר בשני אירועים נפרדים, שני קורבנות שונים, פגיעה נפרדת בכל אחת מהקורבנות, כאשר בכל פעם שהנאשם בחר ללחוץ על ההדק ולירות, הוא בצע מעשה נוסף. אף הוראות החיקוק שונות כאשר לגבי הירי בי., בהיותה אשת הנאשם ומוגדרת קרובת משפחתו, מדובר בהוראת חיקוק שונה ונפרדת מהוראת החיקוק נושא הירי בא..

5. בנוסף עותרת המאשימה לחייב את הנאשם בפיצוי לא. בסכום המקסימלי הקבוע בחוק וזאת נוכח הנזקים הפיזיים שנגרמו לה וכן מצבה הנפשי והשינוי שנגרם כתוצאה מהאירוע, כאשר עד עצם היום הזה היא מצויה הרחק ובמנותק מבני משפחתה, במקלט במקום מסתור.

התביעה אינה עותרת לחייב את הנאשם בפיצוי כלפי הקטינים, ילדי הנאשם וי, אשר נמצאים תחת חסות אחותה של י. ואחיו של הנאשם, המגדלים אותם בתוך מתחם משפחתו של הנאשם.

6. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, ביחס לאישום הראשון פירטה ב"כ המאשימה: מדובר במעשה מתוכנן, הנאשם הביא את האקדח, ניקה אותו, הורה לילדיו לצאת מהבית ואז ירה בשתיים כעונש על התנהגותן;

הנזקים שנגרמו לי. בהיותה בשבוע ה-28 להריונה וכן לפציעתה החמורה יותר של א.;

לא נתקיימו נסיבות לקולא בעניינו של הנאשם, הוא לא לקח אחריות, לא הביע חרטה ובמעשיו הוכיח שלא חזר למוטב כאשר מספר חודשים לאחר האירוע נושא האישום הראשון, הסלים את מעשיו ורצח את אחת מהקורבנות;

7. ב"כ המאשימה עותרת לגזור עונש ראוי כולל של 20 שנות מאסר בפועל ומתוכו להורות שלפחות 15 שנים ירוצה באופן מצטבר לעונש מאסר העולם.

התובעת הפנתה לפסיקה בה נקבעו עונשי מאסר מצטברים למאסר עולם בעיקר כאשר העבירות הנוספות הינן נלוות ומבוצעות באותו אירוע ממש, אגב אירוע הרצח. בעניינו, כך ציינה, המקרה חמור יותר שכן מדובר באירוע נפרד בזמן, במקום, בתכנון ובתוצאות.

עתירת ב"כ הנאשם לעונש

8. ב"כ הנאשם טוען כי יש לראות לעניין הענישה את האישום הראשון והשני כמעשה אחד כולל, מבחינת המניע, הרקע והנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

ב"כ הנאשם ציין: ישנן ראיות מהן עולה כי היתה רדיפה ששטפה את מוחו של הנאשם על ידי החברה הסובבת אותו, לאורך זמן, כאשר אף המדובר תיאר כי לא הנאשם הוא שרצח את י. אלא החברה עשתה כן. הקללות וההשפלות שספג הנאשם כתוצאה מהיעדרותן של אשתו ואחותו, בבחינת פגיעה בכבוד המשפחה, הלכו והעצימו, הפעילו לחץ חברתי על הנאשם שהביא אותו לבצע את אותם מעשים;

במהלך עדותו בבית המשפט, הנאשם לא ניסה להטיל רפש על י. אלא להיפך, הגן עליה והציג אותה באור חיובי ביותר;

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הוא הביא גם על עצמו ועל ילדיו סבל רב. שכן, אשתו שהייתה אהובתו נעלמה מחייו והוא יורחק למשך שנים רבות מילדיו;

לא הוצגה תעודה רפואית בעניינה של א. לגבי מצבה כיום ואילו במהלך עדותה בבית המשפט היא ציינה כי לא נשאר לה כל פגע. באשר לי., לא הוכח שהכאבים שסבלה במהלך התקופה שבין שני

האירועים, הינם תוצאה של הירי בה;

באשר לנזקים האחרים שנגרמו לקורבנות - לא הוכח מדוע א. לא חזרה לביתה ויתכן שלאחר מתן גזר הדין היא תחזור לביתה;

באשר ל.י., הגם שהוכח שהיא לא יצאה מביתה לבד לאחר האירוע והמעטה בכלל לצאת מביתה, לא הוכח שהיה זה בניגוד לרצונה.

9. עוד נטען כי אמנם מדובר בפגיעה בשתי נשים אך על פי הראיות, א. ביקשה להגן בגופה על י.י., היא קפצה עליה וכתוצאה מכך נפגעה ועל כן יתכן שהכוונה הייתה לפגוע רק באחת מהן. י.י. הייתה אמנם בהיריון מתקדם אך הירי כוון לרגליה;

אשר למתחם העונש ההולם בגין העבירות נושא האישום הראשון, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה ממנה עולה כי המתחם הינו בין 3 ל-5 שנים מאסר בפועל ובמקרים קיצוניים עד 7 שנים מאסר בפועל.

באשר להצטברות העונש למאסר העולם, טען ב"כ הנאשם כי הוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין מעידה על העיקרון לפיו כאשר מוטל מאסר ארוך וקצר, המאסר הקצר ייבלע בתוך המאסר הארוך וכי מידת החפיפה של תקופות המאסר תהיה גדולה, ככל שמדובר במאסר ארוך.

לפיכך עותר ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם עונש שיחפוף כולו לעונש מאסר העולם ולחילופין שהחלק המצטבר יהיה מתון ביותר.

דין והכרעה

האם העבירות באישום הראשון מהוות אירוע אחד או כמה אירועים

10. בשלב הראשון יש להכריע האם שתי העבירות בהן הורשע הנאשם באישום הראשון, מהוות שני אירועים או שמא מעשה אחד, אירוע אחד בגינו לא ניתן להענישו יותר מפעם אחת, לפי הוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי.

בעניין זה נקבעו בפסיקה מספר מבחני עזר שאינם מצטברים.

על פי המבחן הצורני-עובדתי, יש לבחון האם מדובר בפעולה אחת נמשכת או שמא בכמה חוליות שונות שניתן לפצל לפעולות נפרדות.

אינדיקציה שעשויה לתת מענה לשאלה האם ניתן להפריד בין האירועים היא האם היתה לנאשם אפשרות לבצע רק חלק ממעשיו, או שיכול היה לחדול בכל עת מהמשך ביצוע המעשים ו/או לבצע רק חלק מהם (ע"פ 6867/06 **עזאם נ' מ"י**, פורסם בנבו, 12.10.08).

המבחן המהותי-מוסרי, עוסק באינטרס המוגן בו פגע הנאשם, אופי הפגיעה לה גרמה העבירה, חשיבות הערך הנפגע ואופי השיקולים המוסריים העומדים בבסיס ההגנה על קורבן העבירה. במסגרת זו נשקלים גם שיקולים הרתעתיים שעניינם מתן משקל לחומרת העבירה, לשם העברת מסר מרתיע (ע"פ 9826/05 **מחאג'נה נ' מ"י**, פורסם בנבו, 9.7.08).

עוד נקבע כי בעבירות אלימות יינתן משקל מכריע למספר הקורבנות (ע"פ 3206/11 **ז'אנו נ' מ"י**, פורסם בנבו, 10.6.13 וכן כי בעבירות אלימות חמורות, פירוש המושג "אותו מעשה" יישוב

לא רק על העושה אלא ואולי אף בראש ובראשונה - על הנפגע (ע"פ 1742/91 פופר נ' מ"י, פ"ד נא (5) 289).

11. יישום המבחנים על ענייננו ובעיקר המבחן המהותי-מוסרי, מעלה כי מדובר בשתי עבירות נפרדות המצדיקות ענישה בגין כל אחת מהן.

באשר למבחן הצורני, ביצע הנאשם פגיעה נפרדת. בכל אחת מהקורבנות ירה מספר יריות, שתיים לעבר י. ושלוש לעבר א., כאשר דבריו לפני הירי כוונו לשתי הקורבנות. בכל פעם שלחץ הנאשם על ההדק האקדח ביצע מעשה כשהוא יכול היה לחדול ממנו.

גם אם יש רצף מעשים עובדתי, המבחן המכריע בענייננו הינו המבחן המהותי-מוסרי, שלמות גופה ובטחונה של כל אחת מהקורבנות מחייבת להכיר ולכבד את הזהות האינדיבידואלית ולהתייחס אל הפגיעה בכל אחת מהשתיים בנפרד (ר' ע"פ 6841/01 **ביטון נ' מ"י**, פ"ד נו (6), 799). בנוסף, על פי מבחן עזר נוסף, **שיקול ההרתעה**. אין זה ראוי שעונשו יהיה זהה לעונש שהיה מוטל עליו אילו היה פוגע באדם אחד. המסר ההרתעתי הינו שיקול ההרתעה, כי אין מחיר פגיעה בשני אנשים כמחיר פגיעה באדם אחד (ע"פ 980/40 **שר נ' מ"י**, פורסם בנבו, 21.4.04).

12. לפיכך, כמצוות סעיף 40ג(ב), יש לקבוע בענייננו מתחם עונש הולם ביחס לכל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם באישום הראשון. עם זאת, מדובר במתחם זהה בשל הנסיבות הדומות.

כמו כן, בקביעת העונש הכולל יש להתחשב בעובדה שמדובר ברצף מעשים שבוצעו באותו מקום וזמן ועל פי אותו מניע.

קביעת מתחם העונש ההולם לכל אחת מהעבירות באישום הראשון

13. כמצוות המחוקק, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ותוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בענייננו, הערך החברתי שנפגע הוא זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף וכן לבטחונו האישי.

בעניין זה נקבע בפסיקה כי: **"זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו"**. (ע"פ 3573/08 **עוואדרה נ' מ"י**, פורסם בנבו, 13.4.10). ובאשר לירי בגופו של אדם נקבע: **"הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה מצוי ברף העליון של הערכים המוגנים, וברף העליון של עבירות האלימות - פגיעה קשה בגופו של אדם באמצעות נשק חם"** (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מ"י**, פורסם בנבו, 5.8.13).

14. באשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**: מדובר בענייננו בעבירות פרי תכנון שקדם לביצוען, לא מדובר בחמת זעם רגעית. מהראיות עולה כי הנאשם נטל את האקדח, ניקה אותו, דאג להוציא את ילדיו הקטינים מביתו ורק אז נכנס לסלון ביתו, שם ישבו י. וא., הוא הביע את מורת רוחו מהתנהגותו, מהפגיעה בכבודו ואת הצורך להענישן על כך, ומיד לאחר מכן ירה לעברן סה"כ 5 יריות;

כפי שצוין לעיל, כתוצאה מהירי נגרמו לכל אחת מהקורבנות נזק גופני וכן נזקים נוספים אחרים. י. הוצאה מביתה, עברה להתגורר בבית הוריה ורק כעבור 3 חודשים חזרה להתגורר עם ילדיה וללא הנאשם, במתחם משפחתו של הנאשם, לאחר שנעשו סידורים שנועדו להגן עליה מפני הנאשם ומשפחתו, סידורים שחסמו, בין היתר, את דלת הכניסה המקורית; הפגיעה בי, שהייתה כבת 28.5, נעשתה בחודשי הריונה המתקדמים, כשהיא נושאת ברחמה את הילדה השישית של הנאשם, התנהגות המעידה על שפלות רוח ואכזריות מיוחדת.

במהלך התקופה שלאחר פציעתה של י. ועד הירצחה, היא מיעטה לצאת מביתה, התלוננה על כאבים, הורחקה ונותקה מחברתה א., נותקה ממחשב וטלפון, ובפעמים הבודדות שיצאה מביתה עשתה זאת רק בליווי הנאשם או אחיה;

באשר לא., שהיתה בת 19.5 בלבד ביום הארוע הראשון, מעבר לנזק הגופני, נותקו היחסים בינה לבין י. ובהמשך, בעקבות הירצחה של י., וחקירתה במשטרה, הורחקה למקלט במקום מסתור בו היא מצויה עד עצם היום, הרחק מבני משפחתה ובאופן ששינה לחלוטין את סדרי חייה הקודמים;

באשר לסיבה שהביאה את הנאשם לביצוע העבירות, הגם שי. וא. לא נהגו באופן מופקר או מגונה אלא לכל היותר "העזו" לעזוב את ביתן לאחר שהנאשם בחר לשאת אישה שנייה, הנאשם שחש שכבודו נפגע נוכח ההשפלות והקללות שספג, בחר להגן על כבודו זה במחיר של פגיעה בשלמות גופן של אחותו ואשתו הנושאת את בתו ברחמה. בהמשך, כשגם בכך לא היה כדי להשיב את כבודו, בשם אותו מניע בחר הנאשם לירות ולהרוג את אשתו ולהותיר את ששת ילדיו יתומים מאם;

לא התעלמנו מטענת ההגנה שהנאשם פגע בי. ובא. בשל לחצים שהופעלו עליו, להשיב להן כגמולן וכי הנאשם פעל כפי שפעל על רקע ציפיות החברה אליה משתייך, להגן על "כבודו".

מדיניות הענישה הנהוגה

15. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגת בקשר עם העבירות בהן הורשע הנאשם, התחשבנו בפסקי דין בהם דובר בחבלה מחמירה ומתוכננת מראש, תוך שימוש בנשק חם. עיון בפסיקה אליה הפנו הצדדים ובכלל, מגלה כי טווח הענישה הינו רחב מאוד כאשר יש חשיבות לחלק בגוף אליו כוון הירי ולנזקים שנגרמו. לענייננו התחשבנו בשינויים המתבקשים בפסקי הדין הבאים:

א. בע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מ"י**, פורסם בנבו, 5.8.13, נקבע כי מדיניות הענישה הנהוגת בעבירות כבענייננו, עומדת על מנעד שבין 36 חודשי מאסר בפועל לבין 80 חודשים. באותו עניין דובר במי שהורשע בחבלה חמורה בכוונה מחמירה ובנשיאת נשק והובלתו. התקבל ערעור המדינה על קולת העונש ועונשו של הנאשם הוחמר מ-42 חודשי מאסר ל-5 שנים **מאסר בפועל**.

ב. בע"פ 4697/11 **מ"י נ' סימלאן אלצאנע**, פורסם בנבו, 24.3.13, דובר בנאשם שהורשע בחבלה חמורה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק. הנאשם ירה בגבה של אחותו שתי יריות בעודה מחזיקה את תינוקה. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והחמיר בעונשו של הנאשם מ-8 שנים ל-9 שנים **מאסר בפועל**.

בית המשפט ציין:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם, במיוחד

כאשר תופעות מסוג זה חדשות לחדשות לבקרים ולא פעם בתחום המשפחה. תרומתו של ביהמ"ש למאמץ שנועד למגר התופעה צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה... מקובלת עלינו עמדת המדינה כי העונש הראוי במקרים מסוג זה צריך להיות חמור מזה שהושת במקרה שבפנינו וראוי בנסיבות המתאימות שיהיה בן שתי ספרות. אנו מצפים כי רמת הענישה אותה אנו מכתבים תיושם בפועל ע"י הערכאות קמא".

עם זאת יש לציין, כי החבלות והנזקים שנגרמו למתלוננת באותו תיק היו חמורים יותר מאשר בענייננו, כשהירי היה לכיוון גבה ולא בגפיה התחתונים.

ג. בע"פ 3206/11 ז'אנו ואח' נ' מ"י, פורסם בנבו, 10.6.13, נדונו הנאשמים בבית המשפט המחוזי בגין עבירת רצח וחבלה חמורה בכוונה מחמירה כלפי שני קורבנות, ל-15 שנות מאסר בפועל המצטברים למאסר עולם.

בית המשפט העליון, קבע כי רף הענישה הנוהג בעבירות אלה המצטרפות לעבירת רצח או עבירת הריגה, נמוך באופן ניכר מהעונש שהושת על הנאשמים. ערעורם על חומרת העונש התקבל ועונשם הועמד על 10 שנים מאסר בפועל המצטבר למאסר העולם.

בענייננו לא מדובר בעבירות שבוצעו אגב עבירת הרצח, אם כי יש קשר בין הארועים.

ד. בע"פ 7637/05 יוסף נ' מ"י, פורסם בנבו, 5.7.07, נדונו הנאשמים בגין עבירות הריגה, גרימת חבלה חמורה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט, ל-12 ו-10 שנים מאסר בפועל.

ה. בע"פ 7847/01 רפיק נ' מ"י, פורסם בנבו, 3.1.05, נדון הנאשם בגין עבירות רצח, ניסיון לרצח וחבלה חמורה בכוונה מחמירה, אימים ועבירות בנשק ל-10 שנים מאסר במצטבר למאסר העולם.

ו. ההגנה הפנתה ל-ע"פ 4172/06 אל טראבין עצאם נ' מ"י, פורסם בנבו, 31.3.08, שם נדון הנאשם בגין עבירות רצח, ניסיון רצח, חבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לפשע ונשיאת נשק ל-5 שנים מאסר במצטבר לעונש מאסר עולם. עם זאת יש לציין כי הנאשם לא היה זה שירה ופגע בקורבנות אלא הורשע על פי אחריות הקושרים לעבירות נוספות שבוצעו תוך מימוש הקשר, וכן דובר בקורבן אחד שנפגע כתוצאה מגרימת החבלה המחמירה ולא בשני קורבנות כבענייננו.

16. פסקי דין נוספים אליהם הפנתה ההגנה אינם יכולים לשמש אינדיקציה לקביעת מתחם העונש ההולם, באשר דובר בגרימת חבלה שלא באמצעות נשק חם (תפ"ח 31944-06-11, (מחוזי חיפה); ע"פ 5652/07 בוחניק נ' מ"י, דובר בתסקיר חיובי לנאשם נורמטיבי ובאמירות של בית המשפט העליון כי בגזירת דינו לשנת מאסר, הקל עמו בית המשפט בעונש מתון; וכן ע"פ 1676/08 אבו האני נ' מ"י, שם הקל בית המשפט בעונשם של הנאשמים ל-32 חודשי מאסר בשל נסיבות אישיות וכן דובר בקטטה בה היו מעורבים רבים לרבות הנאשמים והמתלוננים המשתייכים לשני פלגים.

לסיכום, לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה

הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם לגבי כל אחת מהעבירות בגין הורשע הנאשם באישום הראשון הוא בין 5 - 10 שנים מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

17. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, התחשבנו בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: הנאשם אף הוא נענש כתוצאה מהעונש שייגזר על הנאשם, גם בני משפחתו בכלל וילדיו בפרט ייפגעו, כאשר הם יתומים מאמם ובריחוק רב מאביהם; בנוסף מדובר בנאשם בעל עבר פלילי שריצה מאסר בכליאה בגין עבירות סמים ועבירות כלפי שוטרים;

18. בהתאם לסמכות הנתונה לנו בסעיף 40(ב) לחוק, שוכנענו שנכון יהיה לגזור בגין שתי העבירות נושא האישום הראשון עונש כולל, שיתחשב מחד בעובדה שמדובר ברצף מעשים שבוצעו באותו זמן, מקום ומאותו מניע. ומאידך, מדובר בשתי קורבנות עצמאיות ונפרדות. זאת ועוד, עבירות גרימת החבלה לא בוצעו אגב עבירת הרצח אלא במועד, מקום ונסיבות שונים.

לפיכך, בגין העבירות נושא האישום הראשון, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 שנים מאסר בפועל.

ב. 12 חודשים מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי למתלוננת א. א.צ, בסך 170,000 ₪ שיופקד בקופת ביהמ"ש תוך 120 יום מהיום.

בגין הרשעת הנאשם בעבירת הרצח, באישום השני, כמצוות המחוקק, אנו גוזרים עליו מאסר עולם.

19. האם יש מקום לצבור את תקופת המאסר למאסר העולם או להטילו באופן חופף

בהוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין, יש לקבוע את היחס בין עונש המאסר שנגזר על הנאשם בגין הרשעתו באישום הראשון, לבין עונש מאסר העולם.

תיקון 113 לחוק העונשין ביטל את סעיף 45(א) לחוק, לפיו במקרה בו נידון הנאשם למספר תקופות מאסר, ברירת המחדל היתה שהנאשם ירצה את תקופת המאסר הארוכה. בכל הנוגע לשאלה מתי ראוי לסטות מברירת המחדל שהיתה קבועה בחוק, קבעה הפסיקה מספר שיקולים שייטו את הכף בעד נשיאת העונשים במצטבר.

כך נקבע, כי כאשר מדובר בעבירות שיש בהן אכזריות מיוחדת או כאשר מדובר בעבירות אלימות חמורות אשר אופיינו בתכנון מוקדם, יש מקום להורות על הטלת עונשים מצטברים (ע"פ 11125/04 **פלוני נ' מ"י**, פורסם בנבו, 10.5.07; ע"פ 9059/03 **יוסבשילי נ' מ"י**, פורסם בנבו, 21.3.07).

20. בענייננו, מדובר בשני אישומים, אירועים, שהתרחשו בזמן, מקום ונסיבות שונים. אמנם, כפי שציין, בצדק, ב"כ הנאשם, בהכרעת הדין נקבע שיש קשר בין האירועים, וכי המניע והרקע לביצוע העבירות זהה.

ואולם, אין המדובר בעבירות שבוצעו אגב עבירת הרצח ושלא במתכוון. להיפך, מדובר בעבירות שבוצעו במכוון, אופיינו בתכנון מוקדם, ונועדו להעניש את הקורבנות ובדרך זו "להחזיר" לנאשם את כבודו. כל זאת למרות שמדובר בנשים צעירות, אהובות על הנאשם, כשהוא יודע שהן לא ביצעו מעשה "מופקר" כלשהו, זאת ועוד, הירי נעשה באכזריות לפחות כלפי י. שהיתה בשבוע 28 להריון.

21. היענות לעתירת ההגנה והטלת עונש חופף למאסר העולם תחטיא את מטרת הגמול וההרתעה.

הערך העליון של קדושת חיי אדם ולמות גופו מחייב ענישה נפרדת לכל אחת מן העבירות כגמול ראוי. וכאשר להרתעה הטלת עונשים בחופף עלולה לשדר מסר שגוי כי יש אפשרות להמשיך ולירות באנשים נו ספים מכלי שהיורה יענש על פגיעה ביותר מאדם אחד (ר' ע"פ 40/10 **קונסטנטינ' נ' מ"י**, פורסם בנבו, 30.3.11).

עם זאת ועל מנת לתת משקל לקשר ההדוק בין הארוע נשוא האישום הראשון לבין הארוע נשוא האישום השני, מצאנו לנכון לקבוע כי חלק מעונש המאסר בגין הארוע הראשון ירוצה בחופף לעונש המאסר נשוא האישום השני ומרביתו, במצטבר לו.

לפיכך, שוכנענו כי מכלול השיקולים מחייב קביעה כי עונשי המאסר בגין העבירות נושא האישום ראשון, יצטבר למאסר העולם.

לסיכום

21. לאור האמור לעיל אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. בגין רציחתה של י. - עונש מאסר עולם.

ב. בגין החבלה החמורה בכוונה מחמירה כלפי י. וא. - 12 שנות

מאסר בפועל כאשר שנתיים ממנו ירוצה בחופף למאסר עולם ו - 10 שנים ממנו, במצטבר לו.

ג. סה"כ ירצה הנאשם מאסר עולם ועוד 10 שנים מאסר בפועל במצטבר וזאת החל מיום מעצרו בתיק זה 5.4.11.

ד. 12 חודשים מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות.

ה. פיצוי בסך 170,000 ₪ לא. שיופקד בקופת בית המשפט בתוך 120 יום ויועבר לידי א. לפי הפרטים שתמסור המאשימה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום ט"ו שבט תשע"ד, 16/01/2014 במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

הוקלד על ידי טלי שמואל